

DE T A R I E F C O M M I S S I E ,

Gezien een beroepschrift, hetwelk bij haar door X, caféhouder te Z, is ingediend en is gericht tegen een op artikel 19 (2) van het Besluit op de Omzetbelasting 1940 berustende beschikking van de Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen te W, dd. 31 October 1946;

Gelet op de inhoud der gedingstukken en het gehouden onderzoek;

Gehoord de verdediging van des Inspecteurs standpunt ter zitting, alwaar de appelland in persoon is verschenen, bijgestaan door Y te Z als zijn raadsman;

Overwegende, dat de Inspecteur aan de appelland over de jaren 1941 t/m 1945 een aanslag in de omzetbelasting heeft opgelegd, groot f. 137,58 aan enkelvoudige belasting en eenzelfde bedrag aan verhoging;

dat de Inspecteur hierbij de gedachtengang heeft gehad, dat een gebleken vooruitgang in vermogen moet zijn voortgekomen uit niet-verantwoorde ontvangsten in appelland 's onderneming;

dat deze aanslag na bezwaarschrift bij de bestreden beschikking is gehandhaafd uit overweging dat de aanslag is opgelegd in verband met plaats gehad hebbende vooruitgang in kapitaal gedurende het tijdvak van 1 Januari 1941 tot en met 31 Augustus 1945;

dat bij bezwaar naar voren is gebracht, dat het kapitaal per 1 Januari 1941 aanmerkelijk hoger moet zijn geweest dan is aangenomen;

dat deze bewering moeilijk aannemelijk is, omdat het jaarlijkse inkomen van de vijf daaraan voorafgaande jaren gemiddeld f. 1100,- bedraagt, uit welk inkomen een besparing als in casu noodzakelijk niet wel mogelijk is;

dat voorts gedurende 1941 t/m 1944 op spaarbanken en voor koopsom van een levensverzekeringsspolis bedragen zijn gestort, welke het aangegeven inkomen over deze jaren niet toelaten;

dat derhalve niet de indruk is verkregen, dat de vastgestelde belastbare omzet te hoog is geweest, terwijl waar in casu slechts een enkelvoudige verhoging is toegepast, ook voor vermindering der verhoging geen termen aanwezig zijn;

dat hiertegen in beroep is aangevoerd - nader ter zitting bij monde van de appelland en zijn raadsman Y voornoemd - :

dat de Inspecteur zonder meer de door de appellant gevoerde administratie heeft terzijde gesteld, terwijl de percentages bruto-winst in de jaren 1941 t/m 1945 in het bedrijf van de appellant behaald, absoluut juist zijn en dientengevolge moet worden aangenomen, dat ook de door de appellant verantwoorde omzetten als juist zijn te beschouwen;

dat de Inspecteur geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden, dat de appellant twee dochters heeft, die in de jaren 1929 t/m 1940 gezamenlijk uit dienstbetrekking bij derden een inkomen hebben genoten van pl.m. f. 13000,- en gedurende 1941 tot en met 1943 pl.m. f. 3600,- en voorts in April 1937 een uitkering wegens een gesloten levensverzekering overeenkomst bij de N.V. Levensverzekeringmaatschappij A heeft ontvangen van f. 500,-; vervolgens in Februari 1943 van dezelfde maatschappij een uitkering heeft ontvangen van f. 300,-; dat hij van de genoemde bedragen in totaal zijnde f. 17400,- ruimschoots heeft kunnen overhouden de op de spaarbank gestorte gelden, plus de koopsom levensverzekering, welke respectievelijk bedragen f. 7680,- en f. 3240,-, in totaal f. 10920,-;

dat appellant's aangiften voor de omzetbelasting over de jaren 1941 t/m 1945 door hem overeenkomstig de bepalingen van het Besluit op de Omzetbelasting 1940 naar waarheid zijn gedaan en dat door de Inspecteur ten onrechte de navordering als genoemd is opgelegd;

dat de Inspecteur bij verzoekschrift heeft geconcludeerd tot bevestiging der bestreden beschikking;

Overwegende, dat de appellant op zijn Rijkspostspaarbankboekje No. 01 heeft ingelegd: op 8 December 1942 f. 500,- en op 22 Maart 1943 f. 500,-, samen f. 1000,-, terwijl zijn echtgenote op haar Rijkspostspaarbankboekje No. 02 heeft ingelegd op 22 Maart 1943 f. 1200 -- in April 1943 f. 400,-, in Augustus 1943 f. 400,- en in Februari 1944 f. 500,-, samen f. 2500,-;

dat de appellant voorts op 4 Maart 1944 een levensverzekering heeft gesloten, waaruit voor hem voortvloeide een uitgave van f. 3241,20;

dat in totaal aldus voor rond f. 6750,- is belegd;

Overwegende, dat de Inspecteur aanneemt, dat deze som bestaat uit sinds 1941 in de onderneming ontvangen bedragen, welke de appellant voor de belastingadministratie heeft verzwegen, waaruit voortvloeit dat de Inspecteur de boekhouding niet als juist aanvaardt:

dat de Inspecteur echter geen bijzondere feiten aanvoert, waaruit blijkt, dat de boekhouding foutief zou zijn;

Overwegende hieromtrent, dat bij het vanwege de Tariefcommissie ingestelde onderzoek geen fouten in de administratie zijn aangetroffen, terwijl ook geen aanwijzingen zijn gevonden, welke de juistheid van de boekhouding minder aannemelijk zouden maken;

Overwegende, dat onder deze omstandigheden slechts dan de stelling van de Inspecteur, dat een vermogensaanwas is voortgesprongen uit niet verantwoorde zakelijke ontvangsten als juist zou vermogen te worden aanvaard, indien de aan het licht gekomen sommen niet bevredigend op andere wijze zouden kunnen worden verklaard;

Overwegende, dat de appellant beweert, dat hij de geconstateerde vermogensvermeerdering uit besparing op het inkomen van zichzelf en van zijn dochters heeft verkregen;

Overwegende, dat het vanwege de Tariefcommissie ingestelde onderzoek heeft uitgewezen:

dat in de tijd van 1 Januari 1931 tot 1 Januari 1941 een besparing van f. 5000,-- mogelijk zou zijn geweest, indien in deze tien jaren de huishouding, bestaande uit vier volwassen personen, mocht zijn gevoerd voor gemiddeld. omstreeks f. 32,30 per week;

dat een verdere besparing van f. 1750,-- zou kunnen zijn gedaan, indien in de jaren 1941, 1942 en 1943 de huishouding niet meer dan rond f. 50,-- per week zou hebben gekost;

Overwegende, dat het bevreemding moge wekken, dat een belangrijke som jarenlang renteloos zou zijn blijven liggen, ofschoon in het gezin spaarbankboekjes voorkwamen en voorts dat spaargelden toen het besluit tot investering was gevallen broksgewijze in de loop van geruime tijd zijn belegd;

Overwegende, dat nochtans de Tariefcommissie wil aannemen dat de vermelde f. 6750,-- op de door de appellant aangegeven wijze kunnen worden verklaard;

dat bij de vorming van dit oordeel zijn in aanmerking genomen de wijze van voering der boekhouding; de aard van appellant's gezin, alsmede de omstandigheden, dat bij de Centrale Contrôle Dienst, de Prijsbeheersingsautoriteiten, noch de Politie ter plaatse, iets ten nadele van de

appellant bekend was, zijn klanten bij hem hun rantsoen gedistilleerd konden krijgen en geen extra-winsten aan het licht zijn gekomen in de jaren 1944 en 1945 - jaren welke voor weinig-scrupuleuze café-houders het lucratiefst waren - ;

Overwegende, dat uit het hierboven overwogene voortvloeit dat voor het opleggen van een navorderingsaanslag geen termen bestonden, zodat des Inspecteurs beschikking moet worden vernietigd;

VERNIETIGT DE BESTREDEN BESCHIKKING.

Aldus geweest in de zitting van de Tariefcommissie, Tweede Kamer, op 10 Mei 1948.

De Voorzitter der Kamer,